

John Shirley – Vlci z Plotny

Devět ráno a Jerome-X měl chuť na cigaretu. Nekouřil, ale tady by si jednu dal. Viděl, jak lidi, kteří jdou sedět jako nekuřáci, dělají dvě krabičky za den, když vyjdou ven. Možná si pak musí nechat přetočit mozek, aby se toho zbavili. A to byl dost humus; taky ho jednou přemotávali, aby se zbavil návyku na sink, syntetický kokain, a ještě měsíc si připadal jako procesor s tikem.

Představil si svoje myšlenky jako vláček řítící se kolem cigaretou vypálených nápisů jako TEĎ JSI V PRDELI, BYL TU GASMAN a GASMAN JE VŮL. Slova z tmavohnědých teček, které někdo vypálil do růžového stropu. Jerome uvažoval, kdo to byl Gasman a za co ho zašili.

Zívnuł. Poslední noc toho moc nenaspal. Naučit se spát ve vězení chvíli trvalo. Litoval, že si nedal lepší čip, aby mohl aktivovat spánkové endorfiny. Jenže takový byl o třídu výš, než si mohl dovolit - a o mraky výš, než mozkové čipy, se kterými kšeftoval. Litoval, že nemůže odpojit osvětlovací panel, ale ten byl zavařený.

V cele měl záchod a dokonce i rozbitou fontánku. Byly tam čtyři palandy, ale zatím byl v tomhle neměnném místě vodnatě modrého světla a naružovělých vzdáleností sám. Stěny byly z oranžových odpadových tvárnic. Slova svěřená stropu byla rozmazaná a bezmocná.

Bylo skoro poledne, když mu začalo kručet v břiše. Pořád ještě ležel na zádech na horní palandě, když se z chodby ozvala popelnice: "Eriku Wexlere, zůstaň na palandě, dokud nový vězeň ne-ebude v cele!"

Wexler? Aha, mysleli si, že se jmenuje Wexler. Falešný identifikační program.

Slyšel, jak se dveře cely otevírají. Když se tam podíval, uviděl, jak popelnice strká za katr podsaditého Chikánce. Popelnice byla silný kovový válec se čtyřmi kamerami, zatahovací plastikovou rukou a hlavní, která mohla plivat Taserovy náboje, gumové kulky, slzotvorné broky nebo pětačtyřicítky. Ty měla popelnice používat jenom v mimořádných situacích, ale byla otlučená, za jízdy kvílela a hlas jí zněl deformovaně. S takovými je lepší si nezahrávat, snadno přimíchají ke gumovým kulkám pár pětačtyřicítek.

Dveře sykly a zavřely se. Popelnice s kvílením odjela; gumová kola kvikla při každé otáčce. Jerome zaslechl plechové břinknutí, jak někdo, kdo chtěl možná popelnici vyprovokovat., aby to napálila do sousední cely, po ní hodil podnos. Chikánec se zasmál.

"Co je?" řekl Jerome a posadil se na posteli. Byl za ten konec jednotvárnosti vděčný.

"Qué pasa, cabrdne? Zalíbilo se ti na horní posteli? Fajn."

"Líp se odtud dá číst strop. Je tam čtení tak na deset sekund. Víc toho nemám. Můžeš mít spodní."

"Můžu všechno, co se mi zamane, ty chcípáku," řekl Chikánec, ale moc agresivně to neznělo. Napadlo ho spustit čip a proťuknout si jeho podvědomí, somatické signály, podívat se po modulu pravděpodobného indexu agresivity, případně po krycím plánu. Taky to mohl být převlečený polda. Jerome jim svého dodavatele nepráskl; neprodal se.

Ale pak si to rozmyslel. V některých věznicích měli čidla, která šla po nedovolených čipových výstupech. Bylo lepší čip nepoužívat, dokud to nebude nutné. Instinkt mu říkal, že tenhle chlápek bude nebezpečný jen tehdy, když se sám bude cítit ohrožený. A jeho instinkt měl pravdu skoro stejně často jako jeho mozkový čip.

Chikánec byl zavalitý, něco pod metr sedmdesát, o dobrých deset centimetrů menší než Jerome, ale mohl mít tak o třicet kilo víc. Obličej měl indiánské rysy a hleděly z něj malé černé oči. Měl na sobě šedomodrý vězeňský mundúr, číslo 6631; dovolili mu nechat si sítku na vlasy. Jerome nikdy nepochopil, na co Chikáncům sítka na vlasy je a nikdy se nedostal k tomu, aby se na to

zeptal. Chikánec stál u plexibrány, ruce měl vražené do kapes, prohlížel si Jeroma a vypadal, jako by se ho snažil někam zařadit.

"Když pořádně narveš ruce do kapes těch papírovejch gatí, rupnou a v losangeleským distriktu ti tři dny nikdo nedá nový," upozornil ho Jerome.

"Fakt? Sakra." Chikánec ruce opatrně vytáhl. "To bych nerad, aby mi huevos visely venku. Někdo by si moh myslet, že něco nabízím. Nejseš náhodou teplej, co?"

"Ne."

"Fajn. Jak je možný, že tě znám? Když vím, že tě neznám."

Jerome se ušklíbl. "Z televize. Viděls mou přelepku. Jerome-X."

"No jóó. Jerome-X. Ty máš takovej ten malej tranzák, co? A skáčeš svýma kecama do vysílání."

"Měl jsem. Zabavili mi ho."

"Tak proč seš tady? Video vandalství?"

"Kéž by - za to bych byl za pár měsíců venku. To ne. Nezákonný vejšky."

"Člověče! Já taky!"

"Ty!" Jerome nedokázal zamaskovat překvapení. "Člověk nepotká moc hnědejch, kteří jedou v nezákonný augmentaci. Většinou nemaj rádi, když se jim někdo vrtá do mozku."

"Chceš říct, že podle tebe nikdo z Východního LA nemůže dělat vejšky?"

"Ne, to ne. Známs spoustu Hispánců, kteří je dělaj," zalhal Jerome.

"Ohó, jak to říká, Hispánců, to je tedy zvuk."

Jerome rychle změnil směr hovoru. "Tys nikdy nebyl ve velkém lapáku, kde používaj papírový gatě?"

"Ne, jenom jednou v městský base. Tam neměli ani ty zkurvený bachařský mašiny. Hele, Jerome, já jsem nějakej Jessie. Vlastně je to Ježíš -" vyslovil to Hejžíš, "- ale znáš lidi... Nemáš nějaký žrádlo? Ne? Sakra. Co se dá dělat."

Sedl si na pelest postele vedle Jeromových klátících se nohou a nahnul hlavu dopředu. Sáhl si pod síťku, zajel ještě hlouběji, pod vlasovou zátku, jak se ukázalo vzápětí, a z napichovací jednotky zasazené do spodiny lebeční vytáhl čip.

Jerome vytřeštil oči.

"Hergot, ty prohlídky jsou vážně odfláknutý."

Jessie se nad svým čipem zamračil. Bylo na něm trošku krve. Napichovací jednotka tekla. Levná instalace. "Odfláknutý nejsou, ale ten maník, co je dělá, je podplacenej... pár dní pouští všechny, protože maj přijít nějaký velký vatos a on přesně neví, kteří to jsou."

"Myslel sem, že mi jednotku na beton najdou," řekl Jerome. "Při svlíkačce na ni nepřišli, ale počítal jsem, že při vězeňský prohlídce ji najdou a bude z toho rok navíc. Ale nenašli." Ani jednoho nenapadlo čip zahodit. Bylo by to jako vyříznout si oko.

"Se mnou to samý. Máme štěstí."

Jessie strčil mikroprocesorový čip do úst, jak se to dělá s kontaktními čočkami, aby ho vyčistil a navlhčil.

"Bolí tě napíchnutí?" zeptal se Jerome.

Jessie čip vyndal, nechal ho na špičce prstu a chvíli si ho prohlížel; byl menší než kontaktní čočka, destička z křemíku a arzenidu galia, ve které bylo napěchovaných snad 1 500 000 nanotranzistorů, umělých proteinových molekul, možná víc. "Ne, ještě ne. Ale jestli teče, tak to bolest bude, to si piš." Dodal něco španělsky a zavrtěl hlavou. Zasunul čip zpátky a poklepal na něj nehtem palce na pravé ruce. Tak tam měl budicí myš, pod nehtem. Jerome ji měl v kloubu.

Jessie se lehce zhoupl, jenom jednou, a sedl si nahoru na palandu. Znamenalo to, že čip se chytil a dával mu data. Obvykle to fungovalo tak, že nejdřív pustil do nervové soustavy trochu zpětné

vazby a člověkem to párkrát škublo; když nebyl pořádně izolovaný, mohl si z toho člověk nadělat do kalhot.

"Fajn," řekl Jessie a uvolnil se. "To už je lepší." Čip dal povel mozku, aby pustil trochu vazopresinu, stáhl cévy a simuloval účinek nikotinu. Chvilí to fungovalo, než člověk sehnal cigarety. Když jel někdo na simu, syntetickém morfinu, a nemohl si šlehnout, se špičkovým čipem se mohl nechat trochu znecitlivět. Ale bylo to o hubu. Člověk se mohl snadno vypnout na trvalo. Lepší bylo po troškách a zvykat si.

Jerome si vzpomněl na hypotetická čipová čidla. Možná mu měl říct, aby tady čip nepoužíval. Ale to, co Chikánec dělal, zase tak moc nápadné nebylo.

"Co máš?" zeptal se Jerome.

"Já? Apple NanoMind II. Slušný megabyty. A ty?"

"Ty máš mercedes, já toyotu. Používám Sesó Picante Mark I. Jeden z těch argentinských." (Jak přišel tenhle chlap k ANM II?)

"Jo, znám, je to takový basto, ale skoro na všechno, co potřebuješ, to stačí. Hele, ty jsi Jerome a já Jessie, obojí začíná na J. A oba jsme tu za nezákonný vejšky. Co dál máme společnýho? V jakým seš znamení?"

"No..." V jakým vlastně? Vždycky zapomenu. "Ryby."

"Bezva. S rybama se snesu. Spustil jsem astrologický program, počítá, s kým se mám spustit, ryby sou fajn. Ale vodnář je - já sem štír - vodnář, to je qué bueno."

Co tím myslel, spustit, uvažoval Jerome. Zkoušel mě, jestli jsem teplej, třeba to byla jen taková obrana.

Ale Jessie to myslel jinak. "Něco ti řeknu, Jerome. Ty máš taky čip, kdybysme to dali dohromady, možná by se nám podařilo na tu popelnici vyzrát."

Utéct? Jerome cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. "Napíchnout se na ten krám? Ovládnout ho? Myslím, že na to bysme my dva nestačili."

"Asi bysme potřebovali, aby nás bylo víc. Ale mám hlášku, že další sou na cestě. Třeba jejich jména taky budou začínat na J."

Ale nezačínala. V rychlém sledu k nim popelnice přivedla Eddieho, plážového povaleče kolem čtyřicítky, vyzáblého černého frajera, který se jmenoval Bones, a slečinku Buzi, jejíž pravé jméno bylo podle popelnice Paul Torino.

"Smrdí to, jako by se tu něco rozkládalo," řekl Eddie. Měl typicky surfařský napomádovaný blond účes a obvyklé tetování pankáčů od vody. Teď má po ptákách, napadlo Jeroma, znečištěním vyvolaná oxidace místního pobřeží udělala surfování v oceánu přítrž. Pláží se zmocnily anaerobní organismy, které v toxických vodách bujely jako rosolovité sargasy. "Smrdí to, jako by tu něco chcíplo a neporoučelo se to do nebes. Hůř než malibu."

"To ty navážkový tvárnice," ozval se Bones. Chyběly mu čtyři přední zuby (zabavené?) a jeho povadlý obličej vypadal jako z duchařského filmu. Ale byl to energický duch. "Slisovaný smetí," řekl Eddiemu. "Organická hmota smíchaná s polymery, plasty a vším možným, co skončilo na smetišti; nadělali z toho cihly, protože skládka nestačí, jenže když si dodavatel nedá pozor, po čase začnou hnít. Venku je horko, proto je to tak cítit. Zavřít smetí do smetí, to je jejich heslo. Jsou to kurvy."

Horko přes den sílilo a pach hniјícího smetí ještě zesílil. Jeromovi zvedalo žaludek spíš to, co mu ten pach připomínal, než pach samotný. Musel myslet na likvidaci odpadků, protože Charlie Chesteron mu jednou řekl, že v roce 2022 patří věznice do státního systému likvidace odpadků. Nech se chytit trestním aparátem a jako bys cítil nemilosrdné brity...

Popelnice dotlačila k plexisklu vozík s tácky a po jednom jim je strkala. Dala jim ojedení víc. Zblbla.

Jedli kuřecí karbanátky - maso bylo prakticky bez tuku, bez chrupavek, takže to bylo kuře z tanku, výplod genového inženýrství - a mezi sousty nadávali na jídlo a upadali do obvyklých paranoidních spekulací o oblbovacích chemikáliích, které mohou být v kávě. Jerome se rozhlédl po ostatních. Aspoň že není nikdo agresivní. Zašili je za ilegální vejšky. Někde nahoře si řekli, že na klinikách zametou, možná proto, aby si firmy, které dělají legální augmentaci, udržely místo v branži. Takže tu nebyl nikdo za zabítí, tyranizování nebo něco podobného. Docela slušná cela.

"Ty si vážně Jerome-X?" zašveholila Buzi. Se slabým přízvukem. Byla to (Jerome o slečinkách vždycky uvažoval v ženském rodě, s ohledem na jejich převrácené myšlení) Mexikánka nebo Filipínka; těžko říct, protože si nechala obličej "podívčít" na levné klinice. Tvářičky do srdíčka, zakulacené oči, vyplněné rty, skleněné cecky, které vypadaly, jako by měla pod mundúrem plechové trychtýře. Trocha kolagenu, který jí napustili do rtu, se zvedla, takže spodní ret měla nakřivo. Jedna lícní kost byla o něco výš než druhá. To se osud mstí mužství za to, že nutí ženské, aby si stahovaly pas, nohy a pěstovaly si nechutenství, napadlo Jeroma. K čemu byl téhle kreatuře čip, kromě toho, že si s ním dělala dobře?

"No ne, Jerome-X! Viděla jsem tvůj přelep v televizi. Ten, jak jsi poletoval prezidentce kolem hlavy, z huby ti litaly slova v bublinách a zakrývaly jí tvář. Páni, to je taková kunda."

"A co bylo v těch bublinách, kterými ji zakrýval?" zeptal se Eddie.

"Už poznáte lháře podle poslechu? Tak to bylo," řekla Buzi. "A bylo to fakt dokonalý, protože ta kunda chce další válku, to je jasný. A lže, když to zakecává. Páni, jak ta lže."

"Říkáš, že je kunda, protože ji chceš," řekl Eddie a spustil si kalhoty, aby mohl použít záchod. Aby přehlušil zvuky, mluvil nahlas. "Chceš ji a nemáš na to. Já myslím, že prezidentka má pravdu, ta svinská Mexická lidová republika dělá husto na hranicích a posílá rudý agenty v..."

"Páni, fašoun od vody - se ví, že ji chci, chci tu její kundu. Zlato, já už bych věděla, co s ní udělat..." Najednou se Buzi zarazila, roztrásla se a přitáhla si ruce na prsa. Natáhla ruku s dlouhými červenými nehty, nadzvedla kousek kůže za uchem a vytáhla odtamtud svůj čip. Navlhčila ho, upravila režim, vrátila ho a poklepala budící myší pod nehtem. Když se chytla, zalesklo se jí v očích. Kdyby to dělala čtyřiašedeset hodin, tak ji to spolehlivě odrovná. Buď by se z toho dostala sama, nebo by natáhla bačkory. Nebo nějak vypadla. Možná se o to snažila už chvíli.

Žádný neměl šanci na propuštění na kauci. Čekaly je minimálně dva roky nepodmíněně. Policajti začínali mít pocit, že se nezákonná augmentace vymyká kontrole. Černé čipové implantáty se používaly k brakování databáze státní loterie; měli je různí bookmakeři; používaly se k vedení účtů tam, kde na ně IRS nemohla přijít, k šízení bankovních počítačů a nabourávání peněžních automatů; používaly se ke ždímání těla, povzbuzování mozku, aby pustil do oběhu víc beta endorfinu, ACTH, adrenalinu, testosteronu a dalších biochemických hraček; používaly se k vypočítávání pravděpodobnosti v kasinech; používaly se k vypočítávání potřeb na drogy vařené po domácku; kápoité uličních gangů jimi plánovali strategii a taktiku; dětské tlupy je používaly ze stejného důvodu; používaly se k ilegálním sněmům na Plotně.

Právě z Plotny mají policajti staženou prdel, uvažoval Jerome. Má možnosti.

Popelnice přitáhla lehátko pro dalšího, složené je podstrčila pod dveřmi a zařvala: "Zhasíná se, všichni chovanci do postelí..." Hlas se vytrácel.

Když popelnice zmizela a světlo zhaslo, slezli z paland a sesedli se na podlaze.

Jeli na čipech, ale navzájem propojení nebyli. Jenže čipy je zvedly, takže se mohli bavit ve zkratkách.

"Polda," řekl Bones. "Dveře." Byl to hlas ze tmy.

"Čas," řekl Jessie.

"Kompatibilita? Víš?" ozval se Eddie.

"Ani hovno," prohlásil Jerome. Ostatní se chrčivě zasmáli.

"Test propojení," řekl Bones.

"Modely?" zeptal se Jessie.

Všichni začali předříkávat čísla.

Patnáctiminutový rozhovor se vešel do necelé minuty.

"Je to blbost," prohlásil Bones. Přeložené to znamenalo: "Když se dostaneš přes popelnici, je tam lidská stráž, tu nepřeprogramuješ."

"Ale v jistých časech je ve službě jenom jeden," řekl mu Jessie. "Jsou na to zvyklí, že popelnice vodí lidi dovnitř a ven. Dokud si to nezkusí ověřit, nebudou se jí ptát. A pak už je budeme mít v prdeli."

"Třeba nebudeme kompatibilní," připomněl Eddie. "Rozumíte, kompatibilní."

"Člověče, myslím, že to snad chápeme," řekl Jerome a ostatní se zasmáli. Eddie nebyl moc oblíbený.

"Jestli jsme kompatibilní, zjistíme jediné tak, že zkusíme systémové propojení. Tam kde je propojení, jde dobře myšlení, jak se říká. Buď je to řetěz, kterej nás tu drží, nebo je to řetěz, kterej nás táhne ven."

Jeromovi se napnula kůže na hlavě. Systémové propojení. Takové miniplošná. Společné myšlení. Hrubá důvěrnost. Možná vedlejší produkt Plotny. Na to nebyl připravený.

Kdyby se to zvirtlo, mohl si k rozsudku přihodit něco navíc za pokus o útěk. A někdo taky mohl skončit v kytíčkách. Bylo možné, že budou muset zabít strážného. Jerome kdysi praštil jednoho překupníka do nosu a z krve se mu udělalo zle. Zabíjet nedokázal. Jenže... vybírat nebylo z čeho. Věděl, že dva roky by stejně nevydržel, kdyby ho poslali do Velkého. Ve Velkém by ho rozmáčkli, jasná věc. Najdou mu čip a to je vytočí. Nechají ho kancům, aby se na něm vyřádili, a nakazili ho Novým virem. Být pod zámkem a bez čipu, to by zcvokl. Šoupli by ho na averzní rehabilitaci a tam by ho dodělali úplně.

Jerome si ukousl nehet na palci. Poslali ho do Velkého. Dělal všechno možné, aby na to nemyslel. Musel se s tím smířovat postupně. Teď mu svítla naděje. Žaludek se stáhl, aby ho potrestal za blbost.

Za to, že se zapletl do obchodu s vejškama, aby měl na velký tranzák. Proč? Když tranzák měl, stejně nedokázal víc než se pirátsky vecpat do vysílání místní televizi, sotva na dvacet sekund. Jenom se tím shodil...

Proč to sakra bylo tak důležitý, ptal se žaludek a mstivě se stahoval.

"Jde o to, že bysme se mohli všichni spálit," ozval se Bones. "Nějak to smrdí. Možná je divný to, že nás ten policejní čmuchal všechny pustil."

(Kdyby někdo poslouchal, slyšel by: "Smrdí, není to ono.")

Jessie si odfrkl. "Dyt' to říkám. Čmuchal je podplacenej. Všechny pouští, protože někteří sou kápové. Vím to, protože v tom taky jedu. Fajn?"

("Podmáznutej čmuchal, to mě bere.")

"Ty seš kápo?" zeptal se Bones.

("Ty?")

"To zrovna. Jenom překupník. Ale vím, kde je toho svinstva za půl miliónu novejš, takže mě vytáhnou. Funguje to tak, že čmuchal musí pustit každého. Jeho šéf si myslí, že nám čipy vzali, už když nás obžalovali, někdy to tak dělají. Tentokrát to měl udělat vězeňskéj doktor. Než se z tý svý byrokracie vymotaj, budeme venku. Teď mě poslouchajte -jestli do toho nepůjdeme všichni, nemáme šanci popelnici udělat, protože nedáme dohromady dost K. Tak, kdo jde do toho?"

Řekl: "Málo, půl milionu, křivej doktor, tady tam, všechno-nic, kdo, hovada?"

V hlasu měl cosi, co poskakovalo za kouřovým sklem. Nastavení čipu na nikotinový návyk ho dráždilo a popuzovalo, možná i něco dalšího. Vedlejší účinky častého mozkového samostimulování propalujícího se opotřebovanou nervovou soustavou.

Zbytek porady, v překladu...

"Já nevím," řekl Eddie. "Myslel jsem, že si to odsedím, protože kdyby se to zvirtlo..."

"Tak hele," přerušil ho Jessie, "taky ti ten tvůj zkurvenej čip můžu vzít. A budu venku, než si někdo stačí všimnout, že ty už prdel nezvedneš."

"Má pravdu," přidala se Buzi. Její systém potlačování bolesti pomalu povoloval, axon po axonu, dostávala se vedle. "Zkusíme to, jo? Prosím. Jo? Musím se dostat ven. Je mi, jako bych chtěla být psí lejno, a to bych teda mohla být něco lepšího."

"Já dva roky ve Velkém nezvládnou, Eddie," slyšel se Jerome a došlo mu, že pomáhá Jessiemu vyhrožovat Eddiemu. Překvapilo ho to. Nebyl to jeho styl.

"Všichni nebo nikdo, Eddie," řekl Bones.

Eddie chvíli mlčel.

Jerome musel čip vypnout, protože se pořád vracel k Jessieho plánu a nenapadalo ho nic víc než nepříjemný model rizik. Člověk musí vědět, kdy dát na intuici.

Jerome nemohl jinak. Stál na pokraji spojení. Ten okamžik přišel a tím, kdo začal, byl Jessie.

Jessie byl operátor. On vydával rozkazy. Nejdřív Eddiemu, aby si ho pojistil. Potom Jeromovi. Možná proto, že ho odhadl jako uprchlíka ze střední vrstvy, anomálii v jejich řadách; mohlo se v něm hnout svědomí, mohl chtít couvnout. Jakmile se jednou zapojil, byl vázaný.

Po Jeromovi přišli na řadu Bones a Buzi.

Drželi se za ruce, aby si propojovací signál přenášený z čipu elektrickým polem vznikajícím v mozku zachoval optimální věrnost.

Slyšel, jak si předávají frekvenční hodnoty, čísla navlečená jako korálky ve tmě, a slyšel sykot prudkých nádechů, když se připojili Eddie a Jessie. A zaslechl: "Jdeme na to, Jerome."

Jeromovy oči se přizpůsobily tmě; noc se vzdala části světla, které pohltila, a jemu se podařilo rozeznat siluetu Jessieho, vypadal jako uhlový otisk aztécké řezby.

Jerome si sáhl na temeno hlavy, nahmatal slepený chomáč vlasů, který označoval zátku, a stáhl kůži ze zdičky čipu. Poťukal na něj. Nepřijímal. Zat'ukal znovu a tentokrát ucítil změnu bioelektriny, všiml si bzučení mezi zuby.

Jeromův čip komunikoval s mozkem přes rhodopsinový protein, ribozomy si půjčovaly neurohumorální přenašeče z krve v mozku a přesměrovaly je, aby nesly naprogramované shluky uvolněných iontů přes synaptické mezery k nervovým dendritům mozku; čip využíval magnetickou rezonanční holografii ke srovnávání se vzpomínkami a psychologickými směry uloženými v mozku. Předříkával si mytologii mozku, převáděl legendy své subjektivní historie světa na křemíkovou úroveň.

Jerome zavřel oči a podíval se z vnitřní strany na víčka. Ze tmy problikávala zelená data. Zaostřil na kurzor, soustředil se a přesunul jej na PŘÍSTUP. "Otevři frekvenci," poručil mimoslovně. Čip zareagoval a na víčkách naskočila čísla: 63391212. Přečetl je ostatním, a ti se na jeho frekvenci chytli. Když pak čipu říkal další slovo, skoro se jím dusil; věděl, co způsobí: "Otevři."

Čip se otevřel spojení. Do toho dne to Jerome udělal jenom jednou. Bylo to protizákonné a on byl potají rád, že je to protizákonné, protože ho to děsilo. "Snaží se Plotnu brzdit," sdělil mu jeho mozko-čipový zdroj, "protože mají strach, co by celosvětová telepatická síť mohla způsobit. Tak třeba všichni by mohli sbírat informace, s jejich pomocí prokouknout špinavou hru těch darebáků a všechny je vyrazit z kresel."

Mohl to být jeden z důvodů. Bylo to něco, na co byli překupníci s mocí krátkí. Ale důvodů bylo víc. Jako třeba velice opodstatněný strach z naprostého zblbnutí.

Jeromovi a ostatním šlo vlastně o jediné - o spojení pracovních kapacit. Společný výpočet. Jenže čipy nebyly řešené tak, aby stačily odfiltrovat vedlejší podněty, ještě než proniknou na poznávací hladinu uživatele. Než čip filtraci provedl, oba póly spojení - Jeroma a Jessieho - čekal pohled do hučícího úlu celkového vědomí toho druhého. Pohled na to, jak se druzí vidí, a jací objektivně jsou.

Jerome viděl Jessieho jako mřížku a holografickou entitu. Dodal si odvahu a spatřil hologram jako abstraktní tarantuli počítačem vytvořených barev a čar, slézající k němu... na okamžik se skrčila v křesle jeho vědomí. Jessie. Ježíš Chaco.

Jessie byl rodinný typ. Byl to patriarcha, ochránce své ženy, šesti dětí svých, čtyř dětí ovdovělé sestry a všech chudých dětí ve své čtvrti. Ušmudlaný obraz svého otce, který prchl před společenským požárem mexické komunistické revoluce, potají odvezl kapitál do Los Angeles a tam ho zasel do černého trhu. Přišel o život, když bránil své území proti kápům. Jessie se s kápy dohodl, aby otcovu živnost zachránil, a nenáviděl se za to. Chtěl jejich capos zabít a místo toho s nimi musel pracovat. Svou ženu bral jako funkčního domácího mazlíčka, modlu, věrnou apoteózu její ustálené role. Představit si, že dělá něco jiného než vychovává děti a stará se o domácnost, bylo jako představit si, že se slunce změnilo na sněhovou kouli, měsíc v opici.

A pak Jerome zahlédl Jessieho rub: Ježíš Chaco, jak vidí sám sebe, s přerostlým penisem a nemožně širokými rameny, sedí si v elegantním, nablýskaném bouráku višňové barvy, vždycky tom nejnovějším a nejluxusnějším modelu, samohybném trůnu, a shlíží z něj na své království. Viděl, jak z chladičové masky ční hlavně, aby Jessieho nepřátele roztrhaly nepřetržitým přívalem munice... Tam někde v hloubi Jessieho nevědomí se děly ztřeštěnosti jako ve vtipcích Roberta Williamse... Jessie viděl, jak ho Jerome vidí; elektronická zrcadla jim vrátila jejich obrazy. Jessie se shrbil.

A Jerome uviděl sebe, odrazem od Jessieho.

Viděl Jeroma-X na obrazovce, která vertikálně nechtěla držet. Snažil se pixly pevně seskupit, ale ztrácel je. Kňourající nula, krátký proud elektronů, které se mohou rozběhnout hned doleva, hned doprava, jako voda z hadice stlačené palcem. Vychovaný v zabezpečené obytné vesnici, chráněný kamerami a počítačovými sítěmi napojenými na hrdlořezy ze soukromých bezpečnostních agentur; vychovaný v lůně s okny médií, obklopený písíčky, videopřehrávači a tisíci videohrami; formovaný kabelovou televizí a půjčovnami fantasy; sexualita pokřivená pokoutným prohlížením špatně schovaných pornokazet rodičů. Pořád napojený na síť, společný satelitní talíř chytající stanice, z celé země, sleduje stejné tváře hvězd na jednom kanálu za druhým, kde sláva postupuje frekvenčními pásmy jako rez. Je při tom, když krystalizuje světová osobnost, mediální postava vznikající na pozadí mediální konkurence. Stává se realitou v elektronickém kolektivním nevědomí.

Postava se stává realitou jen tím, že se objevila na několika tisících televizních obrazovkách. Vyrůstá s pocitem, že skutečné jsou události z médií a ne osobní prožitky. To, co se nestalo v televizi, se nestalo vůbec. Přestože konvenční programy nenáviděl, přestože je považoval za mlácení prázdné slámy, byly pro něj určující při vnímání osobního nereálna; a ponechaly ho nehotového.

Jerome viděl Jeroma a cítil, že je sám nereálný. Jerome: sehnal tranzák, vecpal se na obrazovku a dělal osobnost. Myslel si, že to dělá jako radikální prohlášení. Teď viděl, že to dělal proto, aby si připadal důležitý, aby zanechal otisk v mediální síti...

Pak se připojil Eddie a jeho počítačový model sjel na Jeroma jako lavina bláta. Eddie, který se viděl jako Bájný poutník, rebel, mystik vlastní výroby; po rozhrnutí opony představ

análexpulzivní sociopat, fňukal, který bez ustání hledá někoho, na koho by mohl házet vinu za svou smůlu.

Najednou do spojení vpadl Bones, složitý světonázor, jakási uliční sociobiologie, držený věrností k přátelům, mystickou vírou v mozkové čipy a amfetaminy. Ve skrytu masochistický trpaslík, troll plný pochyb, drásající se vinou.

A pak Buzi, žena nevzhledného růstu, s bludnými žlázami, ve kterých viděla nádory. S vypěstovanou dravostí po prostředcích otupujících bolest z nekonečného sebevysilování, napodobující to, jak ji zavrhl vlastní otec. Mystická víra v syntetický morfin.

Jerome, tápající bez jakékoli orientace, vidící v ostatních síť pokřivených obrazů sebe sama, karikatury groteskních ambicí. Za nimi zahlédl trhlinou v psychických mracích jinou zemi; Plotnu, šeptající desku mozkových čipů propojených na zakázaných frekvencích, elektronický přístav pro uzavírání dohod, o kterých policie netuší; Plotnu, kde jsou pány jen ti nejtvrdší; perspektivu obrovských možností a nepředstavitelných rizik, potenciál, v němž se dá kdykoli ztratit, zešít. Místo, kde se potloukají vlci s wetwarem.

Právě odtamtud přilétl ten záchvív sirény, nehluché vytí, sápadící se po nich, vtahující je dovnitř.

"Och-och," hlesl Bones, možná nahlas, možná přes čipy. Přeloženy z čipové zkratky, ty dvě slabiky znamenaly: "Od Plotny co nejdál, nebo nás to vtáhne, ztratíme ohnisko. Soustřeďte se na paralelní pracovní režim."

Jerome se podíval pod víčka, přeletěl soubory. Najel kurzorem dolů...

A najednou to tam bylo. Kapacita skupinového myšlení se nad nimi vztyčila jako myslící mrakodrap. Příval megalomanské rozkoše a ztotožnění se s ním. Majestátní konstrukce mysli. Pět čipů spojených v Jeden.

Byli připraveni. Jerome hodil návnadu.

Popelnice, upozorněná na ilegální použití implantovaných čipů, brčela chodbou a snažila se přesně zaměřit zdroj. Před jejich celou zastavila. Jessie protáhl ruku mřížemi a dotkl se její vstupní jednotky.

Ze stroje se ozvalo klap a ztuhl v pülce otočky. Začal bzučet, jak zpracovával, co do něj cpalí. Zabere? Bones měl program pro IBM Bodyguard 14s včetně kompletního protokolu a vzorkovnice vstupních kódů. Při paralelním zpracování vzorků jim dešifrování přístupového kódu popelnice netrvalo ani dvě sekundy. Přeprogramování byla fuška.

Ale Jerome cestu našel. Přesvědčil popelnici, že není Eric Wexler, protože při důkladném rozboru se ukázalo, že kód DNA je úplně jiný; prostě zmýlená identita.

Vzhledem k tomu, že z hlediska popelnice pocházela ta informace z oprávněných zdrojů - dešifrovaný přístupový kpd je oprávnil - skočila na to a otevřela klec.

Pak vedla chodbou pět Eriků Wexlerů - to byla zase Jessieho práce; předvedl jim, jak to udělat, aby brala pět jako jednoho; jeho lidi ten trik vymysleli na imigrační počítače. Provedla je dveřmi z plastiflexu, dveřmi z oceli až na příjem. Strážný si sypal cukr do starožitného hrnku na kávu od Ronalda MacDonalda a sledoval v kapesní televizi Zmrzačené. Než se stačil odtrhnout od obrazovky a skočit po alarmu, Bones a Jessie byli uvnitř a šli po něm. Bonesova dlouhá ruka se vymrštila a zatnuté prsty zasáhly nervový uzel pod levým uchem strážného. Ten se zhroutil na podlahu a cukrové sypátko v klesající ruce rozhodilo po podlaze bílý vějíř.

Jeromův čip vyhodnotil Bonesův útočný styl. Zvláštní výcvik, usoudil čip. Vojenská elita. Byl to nasazený agent? Bones se na něj usmál a naklonil hlavu. Jeromův čip to přečetl jako: Ne. Jsem cvičený v podzemí. Radikálové z Kořenů.

Jessie seděl u klávesnice a zneškodňoval popelnici, odpojoval kamery a otevíral vrata ven. Jessie a Bones šli první; Buzi tiše skučela a kousala se do rtu. U brány byli další dva strážní,

jeden spal. Jessie vzal bachařovi, kterého Bones složil, jeho bouchačku, takže první strážný u brány byl mrtvý dřív, než stačil spustit poplach. Dřímající maník se probudil a chraptivě vykřikl hrůzou, a pak mu Jessie prostřelil krk.

Jerome viděl, jak strážný padá, otáčí se a krev kreslí ve vzduchu vlastní pomalou spirálu. Viděl, jak neznámý umírá a zvedl se mu žaludek, cítil strach a hnusil se sám sobě. Strážný byl mladý, na ruce měl laciný snubní prsten, nejspíš měl mladou rodinu. A tak Jerome umírajícího překročil a udělal úpravu, pomohl si adrenalinem. Musel. Teď už neměl na vybranou. Věděl s jistotou, že nakonec stejně všichni skončili na Plotně.

Věděl, že na ní zůstane. Patřil tam, teď byl jedním z vlků.
přeložil Petr Kotrle